

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobců: **a) Ing. S. H., a b) J. H.**, oba bytem x, oba zastoupeni JUDr. Milanem Břeněm, advokátem se sídlem náměstí Míru 58/47, 568 02 Svitavy proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **M. R.**, bytem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2013, sp. zn. SZ 089634/2013/KUSK REG/Pe, č. j. 132673/2013/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2013, sp. zn. SZ 089634/2013/KUSK REG/Pe, č. j. 132673/2013/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu v Kutné Hoře ze dne 22. 4. 2013, č. j. SÚ-006807/2012/Ne, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům k rukám jejich právního zástupce JUDr. Milana Břeně, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 41.458,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu v Kutné Hoře (dále jen „stavební úřad“) ze dne 22. 4. 2013, č. j. SÚ-006807/2012/Ne, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobců o obnovu kolaudačního řízení. Toto řízení bylo zastaveno podle ustanovení § 100 odst. 5 ve spojení s § 94 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to s ohledem na dobrou víru stavebníka (osoby zúčastněné na řízení) v kolaudační rozhodnutí vydané Městským úřadem Kolín dne 10. 5. 2005.

Rozhodnutí žalovaného žalobci napadají žalobou: Namítají, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení, které spatřují v aplikaci § 100 odst. 5 správního řádu, a že je založeno na skutkovém stavu, jenž je v rozporu se spisy.

Žalobci v žalobě nejprve podrobně rekapitulují historii sporu. Uvádí, že přestože měli být podle § 78 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „starý stavební zákon“) účastníky kolaudačního řízení, v němž stavebník (soused žalobců) zkolaudoval zeď oplocení postaveného zčásti na pozemku žalobců, dozvěděli se o kolaudačním rozhodnutí až bezmála 3 roky po jeho vydání. Podali proto dne 14. 4. 2008 návrh na obnovu kolaudačního řízení. Tento návrh byl nejprve zamítnut s tím, že žalobci nebyli účastníky kolaudačního řízení. Postavení účastníků řízení bylo žalobcům přiznáno až na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2011, č. j. 10 Ca 409/2009-48.

Stavební úřad se návrhem na obnovu řízení proto zabýval znovu. Opět jej zamítl, tentokrát z důvodu uplynutí subjektivní lhůty. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobců zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. SZ 122903/2009/KÚSK REG/Bas. Stavební úřad následně doplnil dokazování o posudek znalce a řízení s odkazem na dobrou víru stavebníka podle ustanovení § 100 odst. 5 správního řádu zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, jež bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Žalobci namítají, že stavebník nemohl být v dobré víře. Stavba byla zahájena jako nepovolená. Stavebník totiž na svůj pozemek nejprve navezl asi metr navážky, která vyvalila dosavadní plot a zavalila pozemek žalobců. S dalšími stavebními pracemi žalobci souhlasili v dobré víře, že budou v souladu se schválenou projektovou dokumentací. Při další realizaci stavby však stavebník odstranil geodetické mezníky a následně nesplnil povinnost doložit ke kolaudaci stavby její geodetické zaměření, což podle názoru žalobců dokládá neexistenci dobré víry na straně stavebníka. V dobré víře není možno postavit stavbu, jež je v přímém rozporu s podmínkami stavebního povolení. Proto žalobci nesouhlasí s právní kvalifikací, kterou uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí – že stavebník nabytá v dobré víře práva na základě kolaudačního rozhodnutí. Brojí proti nekonzistenci rozhodovací praxe žalovaného, který v rozhodnutí ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. SZ 122903/2009/KÚSK REG/Bas, uvedl, že se ustanovení o povinnosti správního orgánu šetřit práva nabytá v dobré víře nepoužijí, pokud bude zjištěno, že pravomocné rozhodnutí bylo vydáno např. na základě nesprávných údajů (nedostatečných podkladů) uvedených žadatelem v žádosti nebo v průběhu řízení o žádosti. Dále žalobci poznamenávají, že skutečnost, že stavebník neprováděl stavbu sám, ale na základě smlouvy o dílo, není z hlediska posouzení jeho dobré víry relevantní.

Další námitka žalobců směřuje proti argumentu žalovaného, že kvůli odstraněným mezníkům nelze určit přesně hranici pozemků a je tedy možné, že by stavba teoreticky mohla

stát na pozemku stavebníka. To podle žalobců není předmětem tohoto řízení, ale bude to otázkou až případného obnoveného kolaudačního řízení.

Žalobci také brojí proti chybnému posouzení vzniklé újmy, jež by stavebníkovi vznikla obnovením řízením. Vznik zjevně nepoměrně větší újmy je podmínkou pro užití ustanovení § 100 odst. 5 správního řádu. Žalovaný ve své úvaze ve vztahu k této újmě vycházel ze znaleckého posudku, který ocenil v penězích újmu vzniklou odstraněním stavby. Zrušením kolaudačního rozhodnutí nicméně nedochází k odstranění stavby, ale dochází pouze ke ztrátě práva stavbu užívat, přičemž taková újma, lze-li ji vůbec vyčíslit, nebude vysoká. Proti ní stojí přitom neoprávněný zábor pozemku žalobců.

Na základě výše uvedeného se žalobci domnívají, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 100 odst. 5 správního řádu a zastavením řízení došlo k porušení jejich práv. Cítí újmu způsobenou postupem stavebníka, který se snažil nezákonně zahájenou stavbu následně legalizovat stavebním povolením, jehož podmínky poté nedodržel a postavil stavbu zčásti na pozemku žalobců. Dále za újmu považují skutečnost, že správní orgán stavbu zkolaudoval, ač pro to nebyly dány podmínky, a skutečnost, že nebyli považováni za účastníky řízení a nemohli tak včas zasáhnout. Zejména je pro ně ovšem újmou samotný průběh řízení, které de facto trvá již od roku 2005 a stále není skončeno, přestože se jedná o skutkově jednoduchou věc.

Závěrem žalobci poznamenávají, že došlo k faktickému vyvlastnění části jejich pozemku a tím bylo porušeno jejich ústavně garantované právo vlastnit majetek. Ochrana vlastnického práva je na prvním místě a vyvlastnění nemůže být považováno za menší újmu než obnova kolaudačního řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky se z velké části shodují s důvody, jež žalobci uvedli ve svém odvolání. S těmito argumenty se žalovaný podle svého názoru dostatečně vypořádal již v rozhodnutí o odvolání, a na těchto svých právních názorech trvá i nadále. Dále žalovaný upozorňuje na nekonzistenci žaloby, neboť na jedné straně žalobci uvedli, že stavebník navezl na svůj pozemek navážku, jež zavalila pozemek žalobců, a na straně druhé namítají, že stavebník nezachoval obvyklou opatrnost a odstranil mezníky mezi pozemky. K namítané změně právního posouzení dobré víry stavebníka žalovaný uvádí, že po zrušení svého rozhodnutí ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. SZ 122903/2009/KÚSK REG/Bas, rozsudkem Městského soudu v Praze byl vázán právním názorem tohoto soudu a neměl jinou možnost než tento rozsudek respektovat. Stavební úřad ovšem v dalším řízení doplnil podklady o znalecký posudek a žalovaný se následně po vyhodnocení důkazů přiklonil k nově doloženému a nově odůvodněnému právnímu názoru stavebního úřadu.

Žalovaný rovněž upozorňuje na nekonzistentní argumentaci žalobců, kteří v žalobě nejprve projeví vůli řešit legalizaci stavby vícerymi způsoby, avšak na jiném místě žaloby uvedli, že už u stavebního úřadu podali námitku, že zábor jejich pozemku byl proveden bez jejich souhlasu a oni ani nehodlají tento souhlas udělit. Stavebník žalobcům ostatně dopisy ze dne 4. 2. 2013 a 27. 2. 2013 nabídl zaplacení geodetického vytýčení oplocení zastavěné části pozemku a také dvojnásobek ceny obvyklé za zabraný pozemek, případně byl otevřen návrhům ze strany žalobců. Nabídky stavebníka však žalobci nepřijali a žádnou vlastní mu nepodali. Žalovaný tak má za to, že spisovým materiálem doložené a napadeným rozhodnutím citované skutečnosti vylučují „víceré způsoby“ řešení věci uváděné žalobou. Žalobu nepovažuje žalovaný za důvodnou a navrhuje, aby ji Krajský soud v Praze zamítl.

Žalobci ve své replice k prvnímu bodu vyjádření žalovaného uvádějí, že namítaná nekonzistence žaloby není podstatná. Podstatou věci je to, že geodetické mezníky, jež značily hranici pozemků, nejsou na svých místech a předmětná hranice je tedy sporná. Tento problém ovšem musí jít k tíži toho, kdo jej způsobil, tedy k tíži stavebníka. Stejně tak žalobci nespatřují rozpor ve svých tvrzeních ohledně řešení nastalé situace. Nabídka stavebníka pro žalobce přijatelná nebyla a není. To ovšem nebrání stavebníkovi jednat s žalobci o jiných podmínkách, při kterých by mohlo dojít k dohodě. Při posuzování dobré víry je podle žalobců třeba přihlídnout také k tomu, že stejný stavebník v minulosti již dvakrát neoprávněně stavěl na pozemku žalobců. Tyto stavby byly z pozemku žalobců odstraněny až na základě nařízení stavebního úřadu vydaného na podnět žalobců. Potřetí by proto při běžné míře opatrnosti stejný stavebník již stejnou chybu udělat neměl. Žalobci závěrem označují za nepravdivé tvrzení žalovaného, že stavební úřad odstranil zjištěná pochybení, stejně jako tvrzení, že tento úřad respektoval právní názor odvolacího správního orgánu v otázce posuzování dobré víry.

Krajský soud nejprve usnesením ze dne 14. 1. 2014, č. j. 45 A 59/2013 – 20, řízení o žalobě zastavil pro nezaplacení soudního poplatku. Toto usnesení však ke kasační stížnosti zrušil a věc k dalšímu řízení vrátil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 As 16/2014 – 31.

Krajský soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu zjistil Krajský soud v Praze následující relevantní skutečnosti:

Městským úřadem v Kolíně bylo dne 5. 6. 2002, č. j. výst. 697/02/Bk/Mk, vydáno stavební povolení pro stavbu oplocení a pro terénní úpravy. Podmínky stavebního povolení v bodě 6 ukládají stavebníkovi zajistit prostorové vytýčení stavby oprávněným zeměměřičem a toto vytýčení předložit při kolaudaci. V bodě 8 pak stavební povolení stanoví povinnost nejpozději při kolaudaci předložit geometrické zaměření oplocení.

Návrh stavebníka na vydání kolaudačního rozhodnutí ze dne 2. 3. 2005, který je rovněž součástí předloženého správního spisu, neobsahuje přílohy stanovené § 30 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška 132/1998 Sb.“), ačkoliv formulář, na kterém byl návrh podán, výčet potřebných příloh obsahuje. Skutečnost, že geometrické zaměření stavby správní spis neobsahuje, vyplývá rovněž z úředního záznamu o nahlížení do spisu ze dne 23. 4. 2009, kdy žalobci chtěli nahlédnout do tohoto zaměření a do geometrického vytýčení stavby dle podmínek stavebního povolení ze dne 5. 6. 2002, č. j. výst. 697/02/Bk/Mk, načež jim bylo vedoucím stavebního úřadu sděleno, že tyto doklady nejsou ve spise uloženy.

Součástí spisu je dále technická zpráva zpracovaná úředně oprávněným zeměměřičským inženýrem Ing. L. Č. ze dne 7. 4. 2009, podle které předmětná stavba ve východní části zasahuje do pozemku žalobců 13 cm. V technické zprávě je rovněž uvedeno, že původní geodetický mezník již neexistuje. Geodetický bod byl stanoven na základě jeho dokladované souřadnice, jenž je v dopustné odchylce pro třetí třídu.

Podle § 179 odst. 2 správního řádu „bylo-li řízení pravomocně skončeno před účinností tohoto zákona, postupuje se při přezkumném řízení, obnově řízení nebo vydávání nového rozhodnutí podle tohoto zákona, včetně lhůt, v nichž lze takové řízení zahájit.“

Podle § 100 odst. 5 správního řádu *se na obnovu řízení obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu.*

Dle § 94 odst. 4 správního řádu *„jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.“*

Dle § 94 odst. 5 správního řádu *„při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).“*

Tato ustanovení reagují na skutečnost, že ačkoli samotné rozhodnutí o obnově řízení mnohdy (srov. § 100 odst. 6 správního řádu) ještě neznamená přímý a bezprostřední zásah do pravomocného rozhodnutí [takovým zásahem by spíše bylo až vydání nového rozhodnutí, kterým se původní rozhodnutí ruší (§ 102 odst. 9 správního řádu)], lze již jen zpochybnění právního stavu založeného původním rozhodnutím považovat za mající značný vliv na právní postavení adresáta původního rozhodnutí, kterým tento nabyl určitá oprávnění. Proto je citovanými ustanoveními chráněna jeho dobrá víra, a to tak, že dojde-li správní orgán po zahájení řízení o obnově řízení k závěru, že jsou sice dány důvody pro obnovu řízení, avšak újma, která by vznikla rozhodnutím o obnově řízení některému z účastníků řízení, který nabyl z původního rozhodnutí práva v dobré víře, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla původním pravomocným rozhodnutím jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení o obnově zastaví.

Tímto způsobem postupoval stavební úřad, který řízení o obnově řízení zastavil. Na dobrou víru stavebníka usoudil na základě posouzení poměru plochy pozemků stavebníka, která v součtu činí 1815 m², a plochy pozemku žalobců zastavěného oplocením, které činí 2,34 m². Zjištěný vzájemný nepoměr ploch vyhodnotil tak, že ze strany stavebníka vylučuje úmyslný zábor části sousedního pozemku. Za druhou skutečnost, která vedla k závěru o dobré víře stavebníka, stavební úřad považoval to, že stavebník stavbu oplocení realizoval na základě smlouvy o dílo a oprávněně tudíž spoléhal na zhotovitele stavby, který podle § 46b odst. 2 starého stavebního zákona odpovídá mj. za řádné provedení prací v souladu s dokumentací ověřenou stavebním úřadem ve stavebním řízení. Žalovaný pak při posuzování dobré víry stavebníka připustil, že stavebník poškodil územní mezníky a ke kolaudaci nedoložil geometrické zaměření stavby oplocení. Jelikož ale stavební úřad stavebníka k předložení geometrického zaměření stavby nevyzval a na základě neúplného spisu vydal kolaudační rozhodnutí, pochybil stavební úřad a nikoli stavebník, který práva z kolaudačního rozhodnutí tudíž nabyl v dobré víře. I žalovaný vzal v úvahu, že stavbu oplocení provedla pro stavebníka firma, jejíž povinností bylo provést ji v souladu s rozhodnutím stavebního úřadu.

Problematickou dobré víry stavebníka se v minulosti již několikrát zabýval Nejvyšší správní soud. Jak vyplývá ze setrvalé rozhodovací praxe jeho i jiných správních soudů založené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 – 105, pojem dobrá víra je třeba vykládat jako objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu

s právem. K naplnění dobré víry proto nestačí pouhá nevědomost, ale musí jít o objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci. Vzhledem k oné objektivizaci posuzování dobré víry stavebníka je pro krajský soud klíčové určit, zda stavebník mohl vědět o okolnostech vylučujících soulad jeho jednání se zákonem, neboť samotná nevědomost dobrou víru nepředstavuje.

Krajský soud má za to, že i kdyby stavebník o zásahu stavby oplocení do pozemku žalobců nevěděl, tato nevědomost ho nezbavila povinnosti tuto skutečnost zjistit. Odstranil totiž geodetické mezníky, které v terénu označovaly hranice pozemků (tato skutečnost je mezi stranami sporu nesporná). A aniž by následně nechal znovu hranici pozemků vytyčit, postavil oplocení. O riziku, že stavba může za takové situace zasahovat na pozemek žalobců, tudíž vědět měl a mohl. Bylo totiž jeho povinností nechat stavbu oplocení před jejím zahájením vytyčit (§ 75 starého stavebního zákona) a bylo jeho povinností o tomto vytyčení stavby předložit doklady v rámci kolaudačního řízení k ústnímu jednání spojenému s místním šetřením [§ 31 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 132/1998 Sb.]. Bylo také jeho povinností předložit ke kolaudaci geometrické zaměření umístění stavby [§ 30 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 132/1998 Sb.] To, že tak neučinil, opět potvrzuje i žalovaný a jde tedy o skutečnost nespornou. I kdyby stavebník uvedené povinnosti neměl, bylo by vytyčení vzájemných hranic pozemku před stavbou oplocení, s ohledem na předchozí svévolné odstranění geodetických mezníků, nanejvýše vhodné, a to ideálně za součinnosti vlastníků obou hraničících pozemků.

Je současně pravda, že stavební úřad pochybil, jestliže stavbu oplocení kolaudoval, aniž trval na jejím geometrickém zaměření. Jeho chyba však s ohledem na předchozí pochybení samotného stavebníka nemůže ze stavebníka sejmout odpovědnost za jeho předchozí jednání. Takový následek nemůže mít ani skutečnost, že stavbu neprováděl sám stavebník svépomocí, ale že ji prováděla stavební firma (srov. analogicky ustanovení § 420 odst. 2 občanského zákoníku z roku 1964). Tato skutečnost leda může stavebníkovi vůči této firmě založit právo na náhradu případné škody, pokud taková stavebníkovi vznikne.

Obnovením kolaudačního řízení tudíž nemohlo dojít k zásahu do dobré víry stavebníka, neboť pokud stavebník nebyl v dobré víře před vydáním kolaudačního rozhodnutí, pak ani vydání nezákonného kolaudačního rozhodnutí jeho dobrou víru nezakládá. Použití § 100 odst. 5 ve spojení s § 94 odst. 4 správního řádu nebylo proto na místě.

Za této situace je nadbytečné zabývat se námitkou chybného posouzení vzniklé újmy, neboť tato úvaha je relevantní jen v případě, že by hrozila nepoměrná újma účastníkovi, jenž z rozhodnutí nabyt práva v dobré víře. Tato podmínka však v dané věci s ohledem na shora uvedené nenastala. Stejně tak je v této fázi řízení irelevantní otázka, jak moc stavba oplocení do pozemku žalobců zasahuje, neboť tuto otázku bude možné řešit až v obnoveném kolaudačním řízení. Nepodstatná je konečně i námitka o faktickém vyvlastnění pozemků žalobce, neboť v tomto řízení se o průběhu hranice mezi pozemky, resp. o přípustnosti umístění stavby oplocení, z hlediska veřejného práva věcně nerozhoduje.

S ohledem na shora uvedené soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to pro nesprávné posouzení právní otázky týkající se existence dobré víry stavebníka (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Jelikož soud shledal, že rozhodnutí stavebního úřadu trpí stejnou vadou jako napadené rozhodnutí, rozhodl současně podle § 78 odst. 3 s. ř. s. tak, že se zrušuje též rozhodnutí vydané v prvním stupni.

Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobci měli ve věci úspěch, proto jim přísluší náhrada nákladů řízení dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud na základě ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodl zároveň i o nákladech řízení o kasační stížnosti. Přisouzená částka se tak vztahuje k řízení o kasační stížnosti i k řízení o žalobě. Žalobcům soud přiznal náhradu nákladů řízení v částce 41.458,- Kč, a to za zaplacené soudní poplatky v celkové výši 16.000,- Kč (2x 3.000,- Kč za žalobu a 2x 5.000,- Kč za kasační stížnost) a za náklady na právní zastoupení ve výši 25.458,- Kč. Tuto částku tvoří odměna za čtyři úkony právní služby při zastupování dvou osob, tj. čtyřikrát odměna po 0,8 x 2 x 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby, kasační stížnosti a repliky dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)], dále čtyři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH ve výši 4.418,- Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Tuto částku je žalovaný povinen žalobcům zaplatit ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejich zástupce.

Osoba zúčastněná právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť jí soud v řízení žádnou povinnost neuložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. února 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 15. 2. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).